

Steen Cold er útbúgvinn logfroðingur, men hevur í stórt áramál starvast innan Norðurlandska Mentamálaráðstovnin.

Hann var m. a. skrivari í nevndini, sum fekk projektið við Norðurlandahúsinum í Foroyum upp at standa.

Stjóraskifti hevur verið í Norðurlandahúsinum, og tí hevur Sosialurin havt samroðu við Steen Cold, fyrrverandi leiðara á stjórnini og Hjortur núverandi sum just hevur byrjað virksemið eftir starvsfelagssin.

Steen Cold sigur frá teimum ynskjum hann hevði og hvørji úrslit hann kom til og Hjortur Pálsson sigur frá tí arbeiði, hann hevur havt higartil, to at hann ikki vil siga so nógv um tað arbeiðið, sum hann just er komin í. Tíðin fer at mynda hetta.

To at folk flest høvdu havt nakrar vonir til Norð-

urlandahúsið og tað virksemi, sum har skuldi fara fram, tað hús at enda bleiv liðugt og tikið í nýtslu, so var helst stórt ivamal, um tað fór at koma foroyiskum mentunarliv til góðar.

Folk tosaðu nógv um, at nu skuldu foroyingar standa við nesið móti teimum stóru gluggunum í Norðurlandahúsinum, og hyggja innar, meðan yrkislaerd úr hinum Norðurlondum, syndu fram kynstur teirra.

— Hoast nógv hevur verið at sæð og hoyrt um tað, so hevur eisini verið innivist fyrri foroyingum, hetta árið.

Bert vitjunartalið

Føroyingar duga at lata seg hugtaka

— hetta er ógvuliga positivt fyribrigdi, sum kemur mentunarlivinum til góðar, sigur Steen Cold, fyrrv. leiðari á Norðurlandahúsinum í samroðu við Sosialin, áðrenn hann í vikuni fór aftur til Danmarkar, har hann skal arbeiða í danska Mentamálaráðnum

Norðurlandahúsinum visir, at fólk hava sýnt ymsu tiltøkunum almiklan áhuga. — Ikki sjaldan verður tikið til, at Norðurlandahúsið dregur sum ein magnetur.

Vit spurdu Steen Cold, hvat han helt hevði eydnast best?

— Tað er ikki so lætt at siga, tí tiltøkini hava verið mong og fjøltáttaði. Tey tiltøkini, har vit hava spælt ut tey stóru kortini, voru kanska mest ivasom, men ta tey eydnast, so var tað so mikið lættari at fara víðari.

Hvar satsaðu tit mest?

— Eitt nu við uppsetingini av «Dukkuheim» og við Havrannsóknir og fiskivinnustevnuni. Hetta seinasta var so væleydnast, at vit í 1985 fara at skipa fyrri tiltaki, sum viðkan av tí fyrra.

Tu tosar um arbeiði í 1985, men tu fer avstað í morgin. Er tað torført at fara higani?

— Nu er ikki talan um «aftægtssyge», sum er leiðiligt fyribrigdi, ta folk ikki vilja gevast í einum arbeiði. Eitt nu við Havrannsóknarráðstevnuni,

so snýr hetta seg um so stórt tiltak, at tað krevur nógv tilrættislegging. Tí er tað bert væl, at ein kann verða til hjalpar og nýta tær royndir, sum vit hava gjort higartil. Havið er kortini tað mest umráðandi her á landi.

Norðurlandahúsið hevur nu knýtt samband til hini Norðurlondini, og eg haldi, at sambandið er sera gott og gagnligt.

Serliga áhugavert hevur tað verið, at yrkislaerd folk ongantíð hava verið bangin fyrri at koma til Føroyar, — heldur tvørturimoti. Eitt nu settu vit okkum í samband við ein heimskendan professara í samband við rannsóknarráðstevnuna. Hann hugdi í kalendaran og upplýsti, at hann just í teimum døgum skuldi til USA at halda fyrilestur, men hann sendi avboð til USA, tí hann heldur vildi koma til Føroya. Slikar kontaktir hava stórt virði fyrri Føroyar.

— Er tað ikki ein veruleiki, at folk fegin koma hendavegin?

— Tað veit eg ikki, men tað snýr seg um at velja rætt, og at fáa fatur á folki, sum hava týðning fyrri framtíðar arbeiðið. Skuldi Norðurlandahúsið bert keypt framsýningar o. a. liðugt gjort, so var tað óðrvisi, men her hevur verið gjort eitt avist arbeiði fyrri at fáa so fjøltáttað innihald í virkseminum í Norðurlandahúsinum sum gjørligt. — og tað hevur ikki bert verið gjort við at lata pening ut...

Havrannsóknarráðstevna ein dag og «Dukkuheim» ein anna dag, so sum tu sjalvar nevndi tað. Hevði

tu væntað, at folk í so stóran mun fóru at taka undir við hesum?

— Tað hevði eg væntað, tí just tað, at vit kundu bjóða foroyiskt virksemi ein dag og so nakað norðurlandskt tann næsta, skuldi just givið stovninum møguleika, at hann ikki fekk slagsiðu. Eg haldi kortini, eftir hetta tíðarskeiðið, at foroyingar ikki hava hugt inn gjøgnum gluggarnar, men at øll folk hava havt møguleika at hugt gjøgnum gluggan her. — Hetta hevur ikki bert við ymsu tiltøkini at gera, men eisini um ávisan hugna, at folk kenna seg væl í Norðurlandahúsinum. Her koma øll folk, og tu hittir altíð ein ella fleiri, sum tu kennir. Tað er ikki gjort í sjálvum sær, men tí vit hava latið stovnin upp fyrri øllum stættum, við tí fjølbroytta innihaldinum sum vit hava bjóðað.

Ta fyrsti pressufundur var í Norðurlandahúsinum og blaðfolk vildu vita, hvørji tiltøk fingi innivist her, var ein sum spurdi, um atrunaðarligir fundir fingi innivist. Tu svaraði, at tað helt tu ikki. Í dag hava fleiri kristiligar konsertir, kirkjulig ráðstevna o. a. virksemi verið. Hvi?

— Fyri tað fyrsta, so visti tað seg, at Norðurlandahúsið kundi nýtast til enn fleiri gerðarmál, enn vit høvdu væntað.

Fyri tað næsta, so visti tað seg eisini, at vit ikki fingi slagsiðu av tí.

Í hinum Norðurlondum er tað vanligur hugsunarhættur, at tiltøk ikki skulu vera ov yrkislaerd, tí so missir tað í fólkavirði. At bert ein litil partur av folki hevur áhuga fyrri tí. Tað verður «finkulturelt».

— Personliga haldi eg, at vit við Norðurlandahúsinum kunnu visa aftur slikan pástand, tí just virkseimið her hevur verið á hægsta stigi, og øll folk hava tikið móti og verið fegin um tað, sum tey hava upplivað her.

Fyri okkum hevur tað havt virði, at stremba móti, at tað var góðska og fjøltáttað innihald, vit vildu bjóða gestunum. T. d. konsertin, kirkjuliga ráðstevnan, sjónleik, kór-sang o. s. fr.

Var tu ongantíð bangin fyrri, at veitin millum tað heimliga og tað yrkislaerda, sum komuttanfrá, fór at gerast ov stór?

— Eg haldi ikki, at utlendsku tiltøkini fyrri foroyingar voru fremmand, ella av sliksom slag, sum kundi geva foroyingum undirlutakenslur, tí tit duga per sönliga so væl.

— Føroyingurin vil hugtakast og uppliva, og tað nevni eg positivt forvitni. Hetta visir, at foroyingurin ikki er líkasælur, men

